

vil kunne tilgodeses ved at benytte koder og nummer-serier tilhørende den mobilnetudbyder, i hvis net infrastrukturekapaciteten købes. Øvrige dele af den gældende roamingbekendtgørelse forudsættes videreført efter § 47.

Det følger af § 49, at udbydere med en stærk markedsposition på det relevante delmarked som udgangspunkt skal give adgang til at indgå aftaler om samtrafik om de i medfør af §§ 39 og 40 regulerede samtrafikprodukter på alle geografiske positioner og til alle delelementer, hvor det i praksis er muligt at give adgang. Samtidig skal der dog uanset § 49 ske en konkret afvejning af, om der foreligger en rimelig anmodning om samtrafik, med udgangspunkt i lovens formålsbestemmelse og de heri indeholdte flaskehals- og konkurrencebetragtninger. Afgørelser herom træffes af Telestyrelsen i medfør af § 65, stk. 1, nr. 2.

Telestyrelsen har imidlertid også hjemmel til, i medfør af stk. 6, at fastsætte generelle regler, der nærmere afgrænser, hvilke former for ikke-bundlet adgang til at leje et eller flere del-elementer af nettet, de i § 39, stk. 2, og § 40, stk. 1-5, regulerede samtrafikprodukter giver adgang til for de parter, der anmoder om samtrafik, henholdsvis hvilke former for ikke-bundlet adgang, der ligger ud over, hvad det med hjemmel i § 49 er muligt at kræve adgang til.

Stk. 6 forudsættes desuden anvendt til at videreføre den gældende bestemmelse i § 5, stk. 1, i samtrafikbekendtgørelsen, der omhandler den samtrafikforpligtede parts pligt til at tilvejebringe oplysninger vedrørende de enkelte slutbrugeres forbrug med henblik på taksering heraf m.v., herunder regler om, hvilke opgaver en part ikke er forpligtet til at overtage.

Telestyrelsen kan på nærmere afgrænsede delområder undlade at udnytte hjemlen i stk. 6, såfremt Telestyrelsen skønner det hensigtsmæssigt i stedet at indgå en aftale med udbydere af offentlige telenet eller teletjenester og andre relevante brancheaktører om i brancheregi at forhandle og indgå forpligtende brancheaftaler om de pågældende forhold, og såfremt branchen indgår en aftale herom. Der henvises til bemærkningerne til §§ 61 og 62.

Til kapitel 12: Adgang til samtrafik

Til § 41

Bestemmelsen fastslår, at der både indgår en ret samt en pligt for udbydere af offentlige telenet eller teletjenester til at forhandle sig frem til aftaler om samtrafik vedrørende udveksling af trafik mellem udbydere af telenet eller teletjenester, jf. henvisningen til § 39, stk. 1, nr. 1. En tilsvarende ret og pligt gælder ikke, for så vidt angår de andre samtrafikprodukter.

Bestemmelsen svarer til den gældende § 2, stk. 1, i samtrafikloven, og bygger på et tilsvarende krav i samtrafikdirektivet.

Til § 42

Bestemmelsen fastlægger, at udbydere af offentlige telenet eller teletjenester, der har en stærk markedsposition på et givet delmarked, er forpligtede til at imødekomme alle rimelige anmodninger om indgåelse eller ændring af aftaler om samtrafik om de i §§ 39 og 40, nævnte samtrafikprodukter på det pågældende delmarked. Bestemmelsen gælder dog ikke for national roaming, som er omfattet af § 40, stk. 2, nr. 4, jf. henvisningen i bestemmelsen til § 43, der omhandler national roaming.

Traditionelt har aftaler om samtrafik været anvendt til gensidig udveksling af trafik mellem to ligeværdige parter, f.eks. to dominerende udbydere i to forskellige lande, hvormed slutbrugerne i de to lande bliver i stand til at kommunikere med hinanden. I den traditionelle udveksling af samtrafik betaler det første selskab det andet selskab for at modtage et opkald og føre opkaldet frem til den abonnent, opkaldet er foretaget til.

På de nye liberaliserede telemarkeder er der ikke nødvendigvis samme gensidighed i aftalerne. Her er situationen, f.eks. for så vidt angår terminering af trafik, typisk den, at en udbyder "siddet på" langt størsteparten af slutbrugernes abonnement/faste forbindelse og dermed også modtager langt størsteparten af trafikken til terminering. Med sigte på at gøre op med princippet om reciprocitet indeholder bestemmelsen en forpligtelse for udbydere med en stærk markedsposition til at stille telenet og teletjenester til rådighed for andre udbydere af telenet eller teletjenester, der ikke nødvendigvis har en stærk markedsposition.

For så vidt angår en definition af begrebet stærk markedsposition, henvises der til bemærkningerne til § 45.

Ved rimelige anmodninger om indgåelse eller ændring af aftaler om samtrafik forstås anmodninger, som – hvis de blev imødekommet – ikke vil have negative konsekvenser for f.eks. de berørte net eller tjenesters integritet, og som ikke vil kræve udbygninger af net eller lignende, som ikke kan gennemføres uden væsentlige tekniske eller økonomiske problemer for den udbyder, som anmodningen rettes til, jf. også bemærkningerne til § 47, der omhandler, i hvilket omfang det vil være berettiget at afvise anmodninger om indgåelse eller ændring af aftaler som nævnt i § 42. Afvisning af anmodninger om indgåelse eller ændring af aftale om samtrafik kan også ske på baggrund af det